

MERYEM UZERLİ

“ÜNLÜ OLMAK
BENİM İÇİN
ÖNEMLİ DEĞİL”

Türkiye, Meryem Uzerli'yi 'Muhteşem Yüzyıl'daki rolüyle tanıdı. Ama kocaman gülümsemesiyle ve pozitif enerjisiyle sevdi. Ülkeyi ani bir kararla terk etmesiyle gündeme adeta bomba gibi düşen Uzerli'yi 'gerçekten' tanımak için Berline'e gittik. Ve bambaşka bir insanla karşılaştık.

— İŞİN GÖRMÜŞ FOTOĞRAFLAR: EMRE ÜNAL STYLING: MELİS AĞAZAT

Utanarak belirtiyim, 'Muhteşem Yüzyıl' dizisinin sadık takipçilerinden değilim. Dolayısıyla Meryem Uzerli'yle ilgili çok fazla bir bilgim yoktu, sadece uzaktan takip ediyordum. Ani bir kararla, önündeki tüm fırsatları elinin tersiyle itmesinin ardından radarıma sağlam bir giriş yaptığını söylemeliyim. Diziyi birlikte bizlere çizilen profilin ardında, aslında bambaşka bir kadın, bambaşka bir enerji olduğunu da o zaman farkettim. Ve bu çekimi yapmaya karar verdim. Fakat hamileliği dolayısıyla beklemek durumundaydım. Geçen bir sene içinde, Meryem Uzerli, anne oldu ve çok sevimli bir bebek dünyaya getirdi. Fakat anlaşılıyor ki, vaktini sadece anne olmakla geçirmemiş ve aslında kendi içine doğru da çok gerekli bir yolculuğa çık-

mış. İşte o yolculuğun getirdiklerini bu röportajda okuyabilirsiniz.

ELLE: Türkiye'den Berlin'e döndüğünde nasıl bir hayata başladın?

MERYEM UZERLİ: Bir süre, uzun bir süreç kendimi dinledim. Zaten hamileydim. Evdeydim, bisiklete bindim, arkadaşlarımla buluştum. Normal şeyler.

ELLE: Dinledim derken, kendini mi dinledin? Hayatınla ilgili sorular mı sordun?

M.U: Kendime çok sorular sormadım aslında. Orada bir sürü olaylar üst üste geldi. Evde oturdum ve düşündüm. Hay Allah, bir sürü olaylar üst üste geldi... Hepsini kabul ettim. Ve bu olayları kabul ettiğim için bunları çok düşün-

medim. Sadece her gün uyandım ve kendime “Bugün sana ne iyi gelecek?” diye sordum. Sonunda herşey iyi olacak diyerek hayata ve allaha güvendim. Eğer allah bana birşey gönderdiyse, bunu yaşamak için güç de verecektir diye düşündüm. Yürüyüş yaptım. Arada arkadaşlarımla buluştum. Ama sonuçta aylarca süren hamilelik dönemi, daha çok kendimle kaldım. Kişisel olarak ilerlemeye çalıştım, her anlamda.

ELLE: Zaten Türkiye’ye gelmeden önce kendi kendine bir hayatın vardı herhalde değil mi?

M.U: Tabii ki vardı.

ELLE: Yani o yüzden alışkınsın, kendi başına olan bir insansın aslında.

M.U: Evet aynen. Ben hep böyle kalabalık bir ortam içinde değilim. Tabii ki çok arkadaşlarım var ama...

ELLE: Berlin’de eski hayatına döndün aslında.

M.U: Aynen, eski hayatıma döndüm. Yeni bir ev buldum, taşındım. Daha aydınlık bir ev. Hemen hemen aynı semt, aynı yer. Ama bir fark olsun istedim.

ELLE: Peki İstanbul’a gelmeden önce nasıl bir hayatın vardı? Dizide oynamadan önce ne yapıyordun?

M.U: Televizyonda işlerim vardı, tiyatro yaptım. Filmler çektim. Arkadaşlarımla ilgilendim.

ELLE: Yani oyuncu olarak zaten bir deneyimin vardı Almanya’da?

M.U: Tabii, normal bir hayatım vardı. Tiyatroda çalıştım ve de filmler çektim. Çok normal şeyler yaptım.

ELLE: Peki Türkiye’ye geldiğinde birden bire bir üne kavuştuğunda zorlandın mı?

M.U: Yok zorlanmadım.

ELLE: Nasıl hissettin mesela?

M.U: Diziyi çekmeye başladık. Ben tabii ki alışkın olduğum gibi sokağa çıktım. Her yerde yürüyüşe çıkıyordum, önce hiç kimse bana bakmadı. Dizi yayınlandıktan sonra her gün daha fazla kişi beni tanır oldu. Sadece bunu fark ettim. Tabii ki özgürlüğüm biraz daha kısıtlandı, bunu hissettim. Ama zaten bu ünlü müyüm ünlü değil miyim meselesi beni çok ilgilendirmiyor. O yüzden fazla zorlanmadım.

ELLE: Senin için ünlü olmak ne ifade ediyor? Bazı insanlar için ünlü olmak çok önemlidir. Ünlü olmak için çabalar.

M.U: Onlar için neden önemli, onu bilmek lazım. Mesela bir gün Bebek’te bir kafede otururken, bir çocuk geldi yanıma ve oyuncu olmak istediğini söyledi. Ve benim kadar ünlü olabilmek için ne yapabilir öğrenmek istedi. Ben de “oyuncu mu, ünlü mü olmak istiyorsun?” diye sordum. Cevabı “yok ben ünlü olmak istiyorum” oldu. ‘Bunun için sana bir yol gösteremem’ dedim. Çünkü ben sadece oyuncu olmak istemiştim. Ünlü olmak değil.

ELLE: Oyunculuğun da diğer meslekler gibi bir meslek olduğunu anlamakta zorlanıyor insanlar sanırım.

“SON ÜÇ SENE NEREDE NE
OLDU, NERELERDE YANLIŞLIK
OLDU? NEDEN BU YOLDA
DEVAM ETTİM, SONUÇ NEDEN
BÖYLE OLDU? HER ŞEYİ ANALİZ
EDİP DÜŞÜNDÜM. BÜTÜN
BUNLAR İÇİN KENDİME BİR
CEVABIM VAR”

M.U: Tabii ki bu bir meslek. Onun için zaten benim için ünlü olmak önemli değil. Neredeyse bir senedir Berlin’de yaşıyorum. Kimse benimle ilgilenmiyor. Bazen Türk bir taksiciye denk gelirsem beni tanıyor. Fotoğraf çektiirmek istiyor. O kadar.

ELLE: Ve bu seni üzüyor mu?

M.U: Yok. Böyle bir şey beni hayatta üzmez. Çok mutluyum. Ünlü olmak gerçek bir hayat değil. Ama tabii ki işimi yaptığım için mutluyum. İnsanlar işimi beğeniyor. Beni kişilik olarak seviyorlar. Galiba bendeki enerjiyi hissediyorlar. Benim kalbimi hissediyorlar. Ne bileyim... Güçlü bir karakteri oynadım. Tabii ki güzel bir duygu. Çaba sarf ettim, çalıştım. Birisi işini beğendiğinde tabii ki sen de iyi hissedersin. Beni mutlu eden bu.

ELLE: Dün için yaşayan bir insan olmadığınızı söyleyebiliriz?

M.U: Aynen.

ELLE: Zaten öyle olsa her şeyi bırakıp buraya gelmezdin.

M.U: Tabii ki, bunu yaparken, bu kararı verdiğim için bir sürü şeyi kaybettim.

ELLE: Gitmem gerekiyor diye mi hissettin?

M.U: Evet, aynen.

ELLE: Peki İstanbul’la Berlin arasında ne gibi farklılıklar var?

M.U: İstanbul tabii ki daha kalabalık. Benim için en büyük fark, İstanbul’da deniz var. Burada yok.

ELLE: Burada da nehir var.

M.U: Evet ama İstanbul’da Boğaz var. Yedi tepe üzerine kurulmuş bir şehir. Berlin dümdüz. Bu benim için önemli bir konu çünkü sürekli bisiklete biniyorum. İstanbul’da bisiklet yolu yok. Bir de İstanbul’da yemek manasında da çok seçenek var.

ELLE: İstanbul daha süprizli belki. Berlin daha güvenli ve daha düzenli.

M.U: Yok aslında öyle değil. Berlin de biraz kaotik. Berlin’i kaotik olduğu için seviyorum. Berlin dinamik. Şehir içinde kaybolabilirsin.

ELLE: Peki Türkiye’ye geldiğinde hiçbir zorluk yaşadın mı?

M.U: Yok yani aslında çok zor diye birşey yoktu. Tabii hala Türkçeyi öğrenmem gerekiyordu.

ELLE: Berlin’de daha sağlıklı besleniyorsun anladığım kadarıyla.

M.U: Evet , ama tabii sürekli sağlıklı beslenmiyorum. (Gülüyor) Tatlıya karşı zaafım var. Diet yapabilen biri de değilim. Yemek yiyorum, tatlı da ama bol bol spor da yapıyorum. O zaman diyet yapmaya gerek kalmıyor. Dengeli olduğunda herşey problem yok demektir benim için. Kimyasal ilaç neredeyse kullanmıyorum. Tabii ki acil birşey varsa ya da çok ağır bir şey varsa mecburen kullanıyorum. Çok ağır birşey yoksa kullanmam.

ELLE: Hastanelik değilsen yani?

M.U: Evet yani hastanelik değilsem o zaman homeopatik

ilaçlar kullanıyorum.

ELLE: Peki Ana'dan biraz bahsedebilir miyiz? Çok eski bir arkadaşın ve kendisi de homeopat. Ve geçen sürede senin hep yanındaydı.

M.U: Benim en iyi arkadaşım Ana, biz birbirimizi Hamburg'dan tanıyoruz. On dört senedir arkadaşız.

ELLE: Ve o destek oluyor herhalde homeopati konusunda?

M.U: Tabii ki o homeopatik bir uzman zaten. Ve aynı zamanda bir doktor ve aynı zamanda çok acayip şeyler yapıyor. Zaten Almanya'da bu konu çok normal. Bu homeopatik işler... Ama bilmiyorum bu Türkiye'de homeopatik işler var mı? Ben on beş senedir homeopatiyle ilgileniyorum. Ana çok yakın arkadaşım olduğu için bu konuda o bana yardımcı oluyor. Birbirimizi yüzde yüz seviyoruz, yüzde yüz güveniyoruz. Ben mesela dedikodu yapmayı sevmiyorum. Biri benimle dedikodu yapmak istiyorsa çok sıkılır. Çünkü ben başka insanlar üzerilerine ne giydiler, kilo mu verdiler kilo mu aldılar hiç konuşmam. Bu çok sıkıcı, öyle değil mi? Ya da bu ilişki neden bitti ya da bu ilişki neden başladı? Bu gibi konularla da hiç ilgilenmiyorum. Anna da öyle bir kadın. Çok özgür, çok sevgi dolu, çok rahat bir arkadaşlığımız var.

ELLE: Türkiye'de de var mı böyle çok yakın arkadaşım diyebileceğin insanlar?

M.U: O üç sene içinde buna çok vaktim yoktu. Muhteşem Yüzyıl seti dışından çok insanla tanışmadım. Tabii ki bir galada tanışıyorsunuz ama... yakın arkadaşlık kuramıyorsunuz.

ELLE: Peki bu defa geldiğinde daha farklı olacak mı sence? Ocak ayında Türkiye'ye dönmeyi planlıyorsun.

M.U: Bu sefer, bir evim olsun diye hayal ediyorum. Artık bir otelde kalmak istemiyorum.

ELLE: Bu önemli bir karar.

M.U: Tabii ki, üç sene otelde kaldığım zaman orada çalışanlarla çok iyi anlaştık, aile gibiydik, o da çok güzeldi. Otelde yaşamanın da güzel tarafları vardı.

ELLE: Ama sonuçta bir ev gibi değil...

M.U: Evet. Üstelik şimdi bir çocuğum var, onunla otelde kalmak istemem. Normal bir evimiz olsun. Ben ev işlerimi kendim yaparım, çamaşırlarımı kendim yıkıyorum, yemeğimi ve temizliğimi kendim yapıyorum. Bunlar bana huzur veriyor.

ELLE: İstanbul'da aynısını mı devam ettirmek istiyorsun.

M.U: Evet yani ben kendi evimde temizlik yapmak istiyorum, yemek yapmak istiyorum. Kızımla ilgilenmek istiyorum. Normal bir ev ortamında arkadaşlarımı ağırlamak istiyorum. Almanya'dan daha fazla arkadaşım beni ziyaret etsin istiyorum.

ELLE: Belki Türkiye'de de arkadaş edinebilirsin?

M.U: Tabii ki. Son sefer işe odakladım. Zamanım da azdı. Şimdi hayatım daha dengeli. Kendime geldim. Son üç sene nerede ne oldu, nerelerde yanlışlık oldu? Neden bu yolda

devam ettim, sonuç neden böyle oldu? Her şeyi analiz edip düşündüm. Bütün bunlar için kendime bir cevabım var. Artık hayatımda Lara var, bazı şeyler çoktan değişti. Bir çocuğun olduğu zaman zaten büyük bir değişim yaşıyorsun. Ben Lara'yı doğurdum ama aslında yani Lara beni doğurdu. **ELLE: Lara ile birlikte içinden farklı bir Meryem mi çıktı acaba?**

M.U: Yok ben aslında hep aynıyım.

ELLE: Peki seni nasıl doğurdu?

M.U: Hepimizin hayatta bir duruşu var. Bu duruş bende hep aynı. Hayata bakışım hep aynı. Ben her insana saygı duyuyorum. Kimseyi yargılamıyorum. Garip insanlardan uzak duruyorum. Sevdiğim insanlara sevgimi gösteriyorum ve veriyorum ve bir gün gelecek ve ben gideceğim bu dünyadan. O zamana kadar etrafımdaki insanları mutlu etmek istiyorum. Aniden, akışla beraber yaşamak istiyorum. Her anda bunu hissedip, yaşamak istiyorum. Korkusuz. Hayata bu bakışım hiçbir zaman değişmedi. Hala öyle. Lara beni doğurdu derken, tüm yaşadıklarım, bugüne ve buraya nasıl geldim? Üç senedir hayatım nasıldı? Ne iyi oldu? Ne zor oldu? Neden böyleyim şu anda? Oturdum ve kabul ettim. Tüm bunlardan sonra, Lara doğduğu an, ruhsal anlamda Meryem'e kavuştum. Bazen kendimizi kaybediyoruz...

ELLE: Kendimizi ikinci plana atıyoruz bazen değil mi? Unutuyoruz kendimizi? Lara sana bu fırsatı mı verdi?

M.U: Lara benim için en büyük hediye. Hayat bize bazı zor dönemler yaşıyor. Aslında öyle zamanlarda anlıyorsun

neysin, ne kadar cesursun. Ben biliyorum biz burada bir misafiriz. En iyi şekilde hayatımı yaşamaya çalışıyorum, en gerçek ve dürüst bir şekilde. Yalan söylemem. Hep dürüstüm. Lara'yı doğurdum ama aynı zamanda o da beni doğurdu. Bunu anlatmak kolay değil. Ben yeni bir Meryem olmadım. Ben aynıyım. Sadece benim bir çocuğum var. Ama Meryem değişmedi.

ELLE: Lara'yla neler yapıyorsunuz gün içinde? Bakıcım yok dedin...

M.U: Bakıcıya gerek yoktu. Doğumdan sonra dört hafta, yirmi dört saat yalnızdık, sadece Lara ve ben. İkimiz başbaşa kalalım istedim.

ELLE: Çok zor birşey bu.

M.U: Aslında zor değil. Gerçekten değil.

ELLE: Panik olmadın mı? Nasıl yıkayacağım, nasıl besleyeceğim, nasıl bakacağım bebeğe diye?

M.U: Yok. Hepsi çok doğal geldi. Bu bir bebek. Senin karından çıkıyor. Ne istiyor? Uyumak istiyor, sevgi istiyor, güvende hissetmek istiyor. Süt istiyor, altını temizlemen gerekiyor, başka bir şey yok ki. Hamileyken hiçbir kitap okumadım. Hiçbir kursa gitmedim.

ELLE: Bu da enteresan.

M.U: Kurslar kitaplar tabii ki güzel. Ama hepsini adım adım

hallederim diye düşündüm. Sonra Lara doğdu. Dört hafta, 24 saat beraberdik.

ELLE: Annen yardımcı olmak için geldi mi?

M.U: Annem ve babam çalışıyorlar. Üç yüz kilometre uzak-talar. İlk dört hafta sonra geldiler.

ELLE: Peki annen sana bebeğe tek başına baktığın için bravo dedi mi?

M.U: Hayır çünkü onun için bu çok normal. O da bizlere tek başına bakmış, babam çalışıyormuş. Hatta annem hemen sonra çalışmaya başlamış. Bunlar bizim için çok normal şeyler. Neredeyse hiç uyumadığım için o ilk dört hafta tabii ki zor geçti. Aslında hiç uyumadım sayılır. Ama sonra ya-vaş yavaş hepsi düzene girdi. Her ay biraz daha rahat olu-yor. Şimdi dişleri çıkmaya başlayacak, biraz daha hareketli oluyor her şey. Yine de rahatım.

ELLE: Şu an bir yardımcın var mı? Yoksa tek başına mı bakı-yorsun bebeğe?

M.U: Çoğunlukla ben bakıyorum. Belli günlerde biri var. Mesela şimdi tatile çıkıyoruz, orada tabii ki biri var yanımda. Çünkü seyahatlerde herşey karışabiliyor, evdeki siste-mi sürdürüemiyorsun, yanımda yardım edebilecek birisi olursa daha rahat ediyorum.

ELLE: Günlerin nasıl geçiyor?

M.U: Uyanıyorum. Lara hala uyuyor oluyor, ben de yulaflı kahvaltımı yiyorum. En sevdiğim şey sabah yulaf yemek. Ona süt veriyorum. Sonra yerde bir sürü oyuncaklar var, onlarla oynuyor. Her şeyi ağzına sokuyor, ısırtıyor çünkü dişleri çıkıyor. Radyo açıyorum, dans ediyoruz, sonra dışarı çıkıp geziyoruz. Arkadaşlarımla buluşuyorum. Bakıcı oldu-ğu zaman daha uzağa gidebiliyuruhg mz, mesela ormana spor yapmaya.

ELLE: Berlin’de çok aktıfsın anladığım kadarıyla.

M.U: Arabam yok. O yüzden her yere bisikletle gidiyorum. Çok uzaksa ya da çok acil bir yere yetişmem gerekiyorsa o zaman taksiye biniyorum. Yoksa bisiklet. Hava çok soğuk-sa “car sharing” yapıyorum. Birkaç insanla aynı arabayı paylaşıyorum.

ELLE: Yürüyüş, koşu yapıyor musun?

M.U: Yürüyüş ve jogging yapıyorum. Bazen arada cardio çalışıyorum, yüzüyorum.

ELLE: Özlemiş misin bunları? İstanbul’da yapacak vaktin yok-tu çünkü?

M.U: Tabii, ben çok spor yapan ve hareketli bir insanım as-lında.

ELLE:Türkiye’de de spor yapmayı düşünüyor musun?

M.U: Artık bunu yapmam lazım. Bir sürü plan yaptım.

ELLE: Bisiklete binmeyi düşünüyor musun Türkiye’de?

M.U: Düşünüyorum ama karşı tarafta sahilde dümdüz yer-de. Ya da Belgrad Ormanı’nda çok güzel bisiklete binebili-yorsun.

ELLE: Belgrad Ormanı’na gidersen, seni rahat bırakırlar mı dersin?

M.U: Bırakırlar herhalde. Niye bırakmasınlar?

ELLE: Seninle fotoğraf çekmek isteyecekler...

M.U: Tabii bunu her yerde yapamam ama olduğu kadarıyla deneyeceğim.

ELLE: Herhalde bir yardımcın olacak İstanbul’da çünkü çalı-sıyor olacaksın?

M.U: Evet.

ELLE: Lara’nın geleceği için kafanda birşey var mı? Alman-ya’da mı, Türkiye’de mi büyüsün?

M.U: Ben hayatta hiçbir şeyi planlamıyorum. Sen hayatı planladığın sürece o hayat olmuyor. Hayat zaten her an de-ğişiyor. Hayat benim için uzun bir gün. Uzun bir hafta. Ben nasıl birden bire Türkiye’den böyle bir teklif aldım, orada geldim? Hamile kaldım. Hayatta çok şeyler oluyor. Tabii ki ben kendime bir sistem kurabilirim. Kendimi güven içinde hissetmek için. Kendimizi zaten kontrol etmek istiyoruz. Ama en büyük şeyleri kontrol edemiyoruz. Sen akşamları ertesi sabah için alarm kuruyorsun ama uyanacak mısın, bunu bilmiyorsun. Buna allah karar verir. Yani aslında ba-sit şeyleri kontrol edebilirsin.. En büyük şeyleri için “let it go” yapman, yani akışına bırakman zaten. Benim için en önemli şey ben Lara’nın yanında olmak. Aynı zamanda onu özgür bırakmak istiyorum. O benim vücudumdan çık-tı, onun annesiyim. Ama Lara bana ait değil.

ELLE: Sonuçta bağımsız bir varlık.

M.U: Bağımsız, bir birey, ayrı bir kişilik. Ben onun sadece arkasında duracağım hep, onu hep seveceğim, hep güven vereceğim. Ama tabii o özgür bir ruh. Şu an küçük ve o yüzden ona çok iyi bakıyorum. Onu koruyacağım. Bir gün gelecek, kendini korumak isteyecek ve tabii ki arkada dura-cağım ve olanları seyredeceğim; ve herhangi birşey olursa ona destek olacağım. Onu koruma isteğim hiç geçmeyecek. Ama yani hayat gösterecek nereye gideceğimizi.

ELLE: Yaptığın anlaşma, nedir yeni projen?

M.U: Bir sürü teklifler geldi ve...

ELLE: Niçin hiçbirisiyle ilgilenmedin?

M.U: Hepsiyile ilgilendim çünkü her teklife saygı duyuyo-rum. Biri beni bir iş için istiyorsa eğer tabii ki çok mutlu olu-yor ve buna saygı duyuyorum. Ancak MBC gruptan gelen teklifi kabul ettim. MBC international bir şirket. Dubai’de. Hem Türkiye’de var hem de uluslararası.

ELLE: Rol alacağın dizi Türkiye’de mi yayınlanacak?

M.U: Türkiye’de yayınlanacak ama başka ülkelere de satıla-cak. Benim için bu duygusal bir karar çünkü oyuncu olarak çok güzel bir teklifti. Çok güzel bir senaryo yazacaklar.

ELLE: Berlin’de profesyonel anlamda boş da durmamışsın de-ğil mi? Bir kozmetik markası yaratmışsın.

M.U: Evet. Makyaj yapmaya on dört yaşında başladım. On dört yaşımdan itibaren hep bir hayalim vardı. Kendim bir şey yaratmak istiyordum.

ELLE: Bu senin çocukluk hayalin yani?

M.U: Bu benim çocukluk hayalim. On dört yaşından itiba-ren bu dünyada ne varsa her ürünü kullandım, her şeyi test ettim. Benim için makyajın en önemli detayı gözler. Çünkü gözlerin içinde ruhunu görebiliyorsun.

Gözlere bayılıyorum. Küçük, büyük, karmaşık... Gözler-de o insanın enerjisini görebiliyorsun. Mutsuz mu, mutlu mu? Sıcak mı, biraz daha soğuk mu? Kendini kapatıyor mu, açık biri mi? O yüzden işe rimelle başladım.

ELLE: Bu yüzden mi ilk olarak rimelle başlıyorsun?

M.U: Rimel çok önemli. Genel olarak kozmetikle ilgileniyorum, makyaj da çok seviyorum. Birkaç sene önce bu hayalimi kimse bilmiyordu. Abimle paylaştım. O zaten çok başarılı bir işadamı. Çok yardımcı oluyor. Aslın-da hedefim, bütün dünyadaki rimel-ler içinden kendim için en iyi rimeli yaratmak. Bu arada ben hep iki rimel kullanırım mesela. Bir tane kullanı-yorum, sonra diğeri de üstüne.

ELLE: Neden?

M.U: Çünkü biri kirpikleri ayırıyor. Diğeri de hacim veriyor.

ELLE: Şaka yapıyorsun? Gerçekten mi?

M.U: Yooo gerçekten. İki tür rimel sa-tın alıyorum.

ELLE: Peki ürün hazır mı?

M.U: Aslında çalışmaya başlayalı bir buçuk sene oldu. Çok fazla test ettik. Örnekler üzerinden çok fazla düzeltmeler yapıldı. Şimdi ürün neredeyse mü-kemmele yakın bir durumda. Ve bakalım ne zaman hazır olacak.

ELLE: Ne zaman çıkacak bu rimel?

M.U: 2015 diye planlıyorum.

ELLE: İsmi ‘Meryem’ mi olacak?

M.U: Evet.

ELLE: Rimelden sonra far, allık, ruj gibi diğer ürünlerle mi de-vam edeceksin?

M.U: Biz zaten bir paket hazırlayacağız. Yani kadınlar mut-lu olsunlar diye, bu rimeli destekleyen ürünler de hazırla-yacağız.

ELLE: sadece rimel değil bir kozmetik markası yaratacaksın yani. Peki ELLE’e kapak olmakla ilgili düşüncelerin neler?

M.U: ELLE dergisini çok seviyorum. Zaten birkaç senedir çok istiyordum ELLE’e kapak olmak. Acaba olur mu olmaz mı diye düşünüyordum?

ELLE: Gerçekten mi?

M.U: Türkiye’deyken izlerle çalışmak çok istedim. Şimdi oldu, çok mutluyum. Ama şöyle de ilginç bir hikaye var. Seneler önce, genç bir kızken, yüzme havuzunda bir kız arkadaşım vardı. Kaç yaşındayız tam bilmiyorum. On beş, on altı yaşındayız. Yabancı bir ELLE dergisine bakıyorduk. O gün şakayla karışık ‘Bir gün ELLE dergisinin kapağında olacağım’ dedim. Ve bunu söylediğime arkadaşım aynen senin gibi güldü ve ‘Çok safsın? Sen nasıl ELLE’e kapak ola-bilirsin ki?’ dedi. Ben zamanında tabii biraz şışkoydum, si-

vilcelerim vardı, saçlar karmakarışık. Çok çekici değildim, öyle söyleyeyim. Bütün erkekler “Meryem senden kanka

olur” diyordu, beni kadın olarak gör-müyorlardı. Ben hep erkeklerin kan-kasıydım. Sonra Allah’tan hepsi bir anda değişti. Şimdi bu kapağı çıkar çıkmaz arkadaşşıma yollayacağım. Eminim çok şaşırarak. Çünkü belki ünlü olduğumu bile bilmiyor olabilir. **ELLE: Peki Lara’nın babası Can’la du-rumunuz nedir?**

M.U.: Can ve ben birkaç ay önce bir araya geldik ve “bunlar nasıl, neden oldu” diye her şeyi konuştuk. Can ve ben arkadaşız. Lara’yı çok seviyoruz ve bir anne ve baba olarak onu mut-lu etmek için elimizden geleni yapı-yoruz. O Lara’nın babası, ben de La-ra’nın annesiyim. Lara hayatımızda olduğu için çok mutluyuz.

ELLE: Medeni insanlar gibi. Peki mese-la hafta sonları alacak mı kızını? Öyle birşey yapacak mısınız?

M.U: Bunu bir daha konuşacağız. Lara daha bir bebek. Can da bir baba olarak Lara’yı çok seviyor. Tabii ki bizi istediği zaman ziyaret edebilir.

Kapım ona her zaman açık. Biz arkadaşız, zaten çok tele-fonlaşıyoruz, mesajlaşıyoruz. O kadar.

ELLE: Çok güzel. Peki Meryem hayatında yeni bir aşk var mı?

M.U.: Şu anda yeni bir aşk aramıyorum. Ama günün birin-de, birini yine sevebilirim. Hayatımı paylaşacağım bir insa-nın özlemini duyuyorum. Ancak o kişiyle ne zaman karşı-laşacağımı Allah bilir. Ama onu yakın zamanda gönderirse de olur. Sanki buna hazırım...

ELLE: Tekrar çalışmaya, setlere dönmeye hazır mısın?

M.U: Berlin’e gelirken hayat boyu bir daha oynayamayaca-ğım diyordum. O kafadaydım.

ELLE: Tamamen vazgeçmiştin yani.

M.U: Evet, tamamen vazgeçmiştim. Oynamak, oyunculuk yapmak istemiyorum artık. O kadar yorulmuştum. Ama şimdi yavaş yavaş o his geri döndü.

ELLE: Aynı şartlarda çalışmayacaksın herhalde değil mi?

M.U: Çalışma şartlarıyla ilgili, her şeyi abim konuşuyor. Çok çalışmaktan yana problem yok. Çalışırım. Tükenmiş-lik, sadece yoğun çalıştığın için olmuyor. Bir sürü nokta üst iste binince patlıyor insan. Bir gün içinde tükenmiyorsun. Ama bunlar benim için geçmişte kaldı.

ELLE: Taze, yeni bir başlangıç yapıyorsun...

M.U: Evet, geçmişte yaşayan bir bir insan değilim.

ELLE: Kimseye kırgın değilsin ? Kimseye sinirli değilsin?

M.U: Yok, kimseye kırgın değilim. Kalbim yine oyunculuk için atıyor. Aşk için de yavaş yavaş atıyor. Bir sürü yeni şey için kendimi hazır hissediyorum. Enerji doluyum ve geli-yorum.